

meddele veterinærstuderende midlertidig tilladelse til at bistå de autoriserede dyrlæger. Der har i de senere år vist sig et behov for, at veterinærstuderende der har gennemgået et kursus i kødkontrol, bistår dyrlægerne på slagterier ved kødkontrollen i ferieperioder m.v. Den nævnte ordning er godkendt af landbrugsministeriet ud fra en analogi af dyrlægelovens § 4, stk. 3. Det findes imidlertid rigtigst at ændre loven, således at der klart er hjemmel til den nævnte ordning. Det kan samtidigt ikke afvises, at der eventuelt senere vil vise sig et behov for, at veterinærstuderende – også af hensyn til deres senere virke – i en periode kan bistå de praktiserende dyrlæger i deres gerning.

Efter dyrlægelovens § 18, stk. 1, er det forbudt uden landbrugsministeriets tilladelse at oprette og drive laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af smitsomme husdyrsygdomme, hvis bekæmpelse omfattes af lovgivningen.

Formålet med bestemmelsen er at åbne for mulighed for, at der kan føres fornøden kontrol med, at sådanne virksomheder drives på forsvarlig måde.

Begrænsningen til »konstatering af smitsomme husdyrsygdomme, hvis bekæmpelse omfattes af lovgivningen« har i praksis vist sig vanskelig at afgrænse, og behovet for kontrol med sådanne virksomheder er også til stede for så vidt angår andre sygdomme end smitsomme husdyrsygdomme, samt sygdomme hvis bekæmpelse ikke omfattes af lovgivningen, herunder eksotiske sygdomme, der ikke hidtil er forekommet her i landet.

Forbudet i § 18, stk. 1, bør derfor udvides til alle husdyrsygdomme, men med en vis overgangsperiode for laboratorier, der ved lovens ikrafttræden udfører undersøgelser, hvortil der ikke efter de gældende regler kræves tilladelse.

Kravene til et laboratorium for at opnå godkendelse vil være afhængige af, hvad det er for sygdomme, som laboratoriet ønsker at undersøge.

For visse sygdomme gælder imidlertid, at konstatering af sygdommen vil udløse restriktioner af stor økonomisk betydning både for besætningsejeren og for det offentlige. Konstatering af disse sygdomme bør derfor ske på offentlige laboratorier, og private laboratorier vil ikke kunne påregne at få tilladelse til at stille den endelige diagnose for sådanne sygdomme.

I dyrlægelovens § 7 a, stk. 2, er en bestemmelse om, at en dyrlæge kan ordinere lægemidler på grundlag af en diagnose, stillet af et statsligt eller et i henhold til § 18, stk. 1, godkendt laboratorium.

En forsvarlig lægemiddelordination må hvile på den ordinerende dyrlæges kendskab til besætningen og til sygdommens udbredelse i besætningen, og en laboratorieundersøgelse af materiale fra det eller de syge dyr er et supplement til dyrlægens kliniske undersøgelse, men bør ikke være det eneste grundlag for lægemiddelordinationen, idet et laboratoriums mulighed for at stille den rigtige diagnose er afhængig af det materiale, der er udtaget og indsendt til undersøgelse.

Dyrlægens besøg vil ofte være nødvendig for vurderingen af sygdommens udbredelse i besætningen og dermed for vurderingen af det kvantitative behov for medicinbehandling.

Det foreslås derfor fastsat, at udlevering og receptordination af lægemidler som hovedregel skal ske på grundlag af den ordinerende dyrlæges diagnose efter en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse, og at undtagelse herfra forudsætter, at dyrlægen har et nøje kendskab til besætningen og besætningsejeren.

Autorisation som dyrlæge giver blandt andet ret til at ordinere og distribuere receptpligtige lægemidler til dyr.

I dyrlægelovens § 15 er allerede fastsat bestemmelser om, at retten til at ordinere euforiserende stoffer i visse tilfælde kan fratages en dyrlæge.

En dyrlæge kan imidlertid også ordinere andre lægemidler i strid med gældende bestemmelser, og således at der opstår risiko for misbrug af lægemidlerne til skade for kvaliteten af levnedsmidlerne og for eksporten heraf. Det skønnes derfor nødvendigt at indføre en bestemmelse i dyrlægeloven om, at man kan fratage sådanne dyrlæger retten til at ordinere eller udlevere lægemidler til dyr, såfremt de har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne om dyrlægers ordination, distribution eller dispensering af receptpligtige lægemidler til dyr. Et forslag herom er medtaget som § 11 a.

I dyrlægelovens kapitel VII er fastsat bestemmelser om fratagelse af autorisationen som dyrlæge. I en række tilfælde er overtrædelserne imidlertid så åbenlyse, at dyrlægen på forhånd erkender, at autorisationen vil blive frataget ham.

Det er derfor hensigtsmæssigt, at der fastsættes bestemmelser i loven, således at dyrlægen selv, og uden den i loven fastsatte omstændige procedure, over for veterinærdirektoratet kan fraskrive sig autorisationen.

Det er imidlertid ikke altid nødvendigt, at en dyrlæge fraskriver sig rettigheden til at udføre alle funktioner, der kræver autorisation som dyrlæge. Der kan således være tale om fraskrivelse af retten